

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6To/17/2015
Identifikačné číslo spisu:	9512100043
Dátum vydania rozhodnutia:	16.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9512100043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského na verejnom zasadnutí konanom 16. marca 2016 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému W. O. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 23. novembra 2015, sp. zn. PK-1T 10/2012 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného W. O. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-1T 10/2012 z 13. augusta 2012 bola schválená dohoda o vine a treste. W. O. bol v bode 1/ rozsudku uznaný vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., v bodoch 2/, 3/, 4/ a 5/ rozsudku z pokračovacieho zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je to uvedené vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku.

Obžalovanému W. O. bol podľa § 245 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, s poukazom na § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 a podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obžalovaného W. O. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. súd poškodených Q., O., R., F., B. M., B. a N. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. augusta 2012.

12. februára 2013 podal obžalovaný návrh na povolenie obnovy konania v horeuvedenej veci.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznesením sp. zn. PK-2Nt 3/2013 z 13. novembra 2013 návrh obžalovaného W. O. na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Na základe podanej sťažnosti obžalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Tost 1/2014 z 19. februára 2014 podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku a uložil prvostupňovému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznesením sp. zn. PK-2Nt 3/2013 z 22. júna 2015 podľa § 394 ods. 1 Tr. por. per analogiam, z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 v znení neskorších predpisov o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky u obžalovaného povolil obnovu konania vo veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK-1T 10/2012.

Podľa § 400 ods. 1 Tr. por. u obžalovaného zrušil výrok o treste rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-1T 10/2012 z 13. augusta 2012.

Proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu, ktorým bola vo veci povolená obnova konania podal sťažnosť prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Tost 24/2015 z 15. októbra 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zamietol.

Špecializovaný trestný súd na hlavnom pojednávaní 23. novembra 2015 rozsudkom sp. zn. PK-1T 10/2012 rozhodol tak, že obžalovaný W. O. sa v spojení s výrokom o vine z rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 13. augusta 2012, č. k. PK-1T 10/2012-4130, ktorým bol v bode 1/ uznaný vinným zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák. a v bodoch 2/, 3/, 4/, 5/ rozsudku z pokračovacieho zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák., ktorý nadobudol právoplatnosť 14. augusta 2012, odsudzuje podľa § 245 ods. 4 s použitím § 38 ods. 2, s poukazom na § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 10 (desať) mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. W. O. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podal riadne a včas odvolanie W. O.. V písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že výrok súdu o uložení rovnakého trestu ako v pôvodnom rozsudku a nie nižšieho, akého sa obžalovaný domáhal, považuje za nesprávny. Uloženie rovnakého trestu je pre W. O. neprimerane prísne, pričom v konaní boli preukázané podmienky na dôvodné použitie ustanovenia § 39 na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu, ale súd takto nepostupoval a nerozhodol. Na uloženie nižšieho trestu, než bol uložený, svedčí niekoľko okolností, ktoré prvostupňový súd nevzal na zreteľ. V prospech W. O. nebola zohľadnená skutočnosť, že po podaní obžaloby uzavrel dohodu o vine a treste a prispel významnou mierou k objasneniu trestného činu spáchaného zločineckou skupinou. Nevzal do úvahy, že všetky skutky boli spáchané v roku 2007, pred ôsmymi rokmi, kedy mal 22 rokov, bol mladý, nerozvážny, neskúsený a ľahko ovplyvniteľný. Teraz má 30 rokov a je si vedomý toho, že konal nesprávne. Správaním vo výkone trestu odňatia slobody preukazuje účinnú snahu o nápravu a prognóza jeho resocializácie je priaznivá. Súd nevyhodnotil túto snahu o nápravu a čas, kedy bol trestný čin spáchaný a aká doba uplynula od jeho spáchania. Z konštatovaného vyplýva, že represívny účel trestu bol splnený a je namieste uprednostniť pred ďalším regresívnym účelom trestu účel výchovný a uložiť obžalovanému trest nižší, než mu bol napadnutým rozsudkom uložený. Výslovil názor, že keď bude obžalovanému uložený rovnaký trest ako v pôvodnom konaní, tak by rozhodnutie o povolení obnovy konania stratilo akýkoľvek zmysel a účel a bolo by nadbytočným, čisto formalistickým a neúčelným napĺňaním litery zákona.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. napadnutý rozsudok v časti vo výroku o treste zrušil a vo veci rozhodol tak, že podľa § 322 ods. 3 vety prvej Tr. por., uloží obžalovanému trest nižší než 6 (šesť) rokov a 10 (desať) mesiacov za použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., eventuálne podľa ustanovenia § 39 ods. 2 písm. b/ alebo písm. d/ Tr. zák. per analogiam podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 317 ods. 1 Tr. por. po zistení, že niet dôvodu na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1, ani na zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, možno prihliadnuť len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, a po preskúmaní spisového materiálu zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, v spojitosti s poukázaním na namietaný postup špecializovaného trestného súdu, že nie sú pravdivé tvrdenia, že špecializovaný trestný súd pri rozhodovaní o treste nebral do úvahy, že sa obžalovaný k spáchanej trestnej činnosti priznal a že uzavrel dohodu o vine a treste, usvedčil svojím konaním ostatných spoluobžalovaných, nakoľko všetky tieto uvádzané skutočnosti boli zohľadnené už v základnom konaní.

Trest bol obžalovanému uložený v zmysle schválenej dohody o vine a treste uzavretej medzi prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ako aj v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/ o mimoriadnom znížení trestu, a to v rámci dolnej hranice trestnej sadzby spáchaného trestného činu, a to aj napriek tomu, že na obžalovaného sa vzťahovalo aj ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. o asperačnej zásade, čím by sa mu zvýšila horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu, a súd uloží W. O. trest pod dolnú hranicu takto určenej trestnej sadzby na sedem až jedenásť rokov, čím špecializovaný trestný súd rozhodol v prospech obžalovaného a v súlade so zákonom.

V spojitosti s posúdením úvah o postihu obžalovaného bol zohľadňovaný aj účel trestu, a to na základe ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., v zmysle ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. V prípade obžalovaného je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v čase páchania trestnej činnosti bol obžalovaný plne trestne zodpovedný, pričom vzhľadom na jeho vek v čase spáchania trestných činov, a to 22 rokov, je možné predpokladať, že dosiahol takú úroveň rozumovej a mravnej vyspelosti, ktorá mu umožňuje rozpoznáť protiprávnosť činu a ovládať svoje konanie, a preto skutočnosti uvedené v odvolaní ohľadne veku obžalovaného v čase spáchania trestného činu sú nedôvodné, nakoľko sa nenachádzal ani v rámci veku blízkeho mladistvých v zmysle § 36 písm. d/ Tr. zák., pričom sa na neho v plnej miere vzťahujú všeobecné ustanovenia o trestnej zodpovednosti i o sankciách.

Pri hodnotení správania obžalovaného vyplývajúceho zo správ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a jeho snahy o polepšenie, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s názorom špecializovaného trestného súdu uvedeného v napadnutom rozsudku z 23. novembra 2015, sp. zn. PK-1T 10/2012, ale uvádzané skutočnosti bude možné vyhodnotiť v prospech obžalovaného v konaní o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

S poukázaním na čas, kedy sa obžalovaný dopustil trestnej činnosti, je potrebné poukázať na skutočnosť, že obžalovaný spáchal trestné činy v roku 2007, pričom uznesením sudcu pre prípravné

konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 22. novembra 2011, sp. zn. Tp 75/2011, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 5. decembra 2011, sp. zn. 2 Tost 39/2011, bol obžalovaný v prípravnom konaní vzatý do väzby a neskôr na to bola dňa 13. augusta 2012 schválená dohoda o vine a treste. Všetky uvádzané skutočnosti boli zohľadnené pri hodnotení obžalovaného s prihliadnutím na čas a spôsob spáchania trestných činov, ako aj na osobu obžalovaného a jeho možnosti nápravy nie je možné dobu, keď bol obžalovaný vo výkone trestu, počítat tak, ako to požaduje obžalovaný - v jeho prospech, pretože trestné konanie v predmetnej veci bolo skončené 13. augusta 2012.

Pri určovaní trestu a jeho výmery špecializovaný trestný súd správne prihliadol aj na to, že obžalovaný bol súdom uznaný za vinného z dvoch úmyselných trestných činov, pričom obidva sú zločiny, na závažnosť spáchania trestných činov, spôsobené následky a rozsah páchanej trestnej činnosti. Správne súd vyhodnotil aj priťažujúcu, poľahčujúcu okolnosť a ich vzájomný pomer.

V súlade so zákonom je aj zaradenie obžalovaného v zmysle ustanovenia § 48 ods. 4 Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, nakoľko obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov, vo výkone trestu odňatia slobody odsúdený za úmyselný trestný čin.

V konečnom dôsledku a pri vyhodnotení všetkých okolností s prihliadnutím na spôsob spáchania trestných činov a ich následkov, ako aj v spojení s priamym a úmyselným konaním obžalovaného v rámci zločineckej skupiny, dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že rozsudok špecializovaného trestného súdu zo dňa 23. novembra 2015, č. k. PK-1T 10/2012-7104, ktorým uložil obžalovanému W. O. podľa § 245 ods. 4 s použitím § 38 ods. 2, s poukazom na § 36 písm. I/, § 37 písm. h/ a § 41 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a desať mesiacov, je v súlade so zákonom.

S poukázaním na rozhodnutie o povolení obnovy konania Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že pri povolení obnovy konania nie je podmienkou, aby bol automaticky aj znížený trest, ktorý bol uložený obžalovanému v pôvodnom konaní, pretože v danom prípade išlo o obligatórne povolenie obnovy konania v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúceho sa ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v časti za bodkočiarkou.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Špecializovaný trestný súd v Pezinku postupoval správne a v súlade so zákonom, a preto v súlade s ustanovením § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.